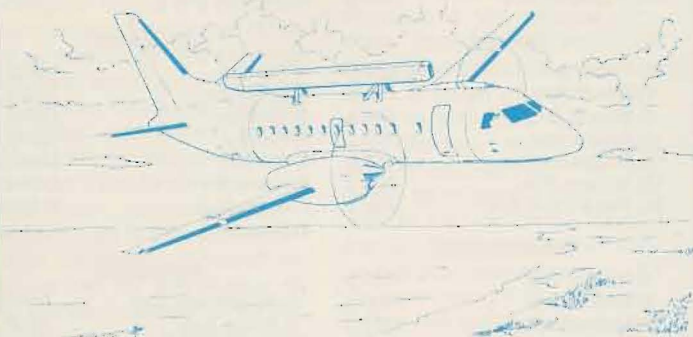

FLYGBUREN

RADAR

Det har under senare år talats och skrivits en hel del om flygburen spaningsradar, de olika utländska s k AWACS-projekten. Men hur långt har vi kommit i Sverige? Det är dags för FV-NYTT att ge läsekretsen lite mer kött på benen.

På 1960-talet insåg man i Sverige att hotbilden i luften alltmer skulle förskjutas till låg och lägsta höjd. För att bättre möta denna utveckling (markradarstationer har sina klara begränsningar i detta avseende) påbörjades studier av flygburna radarstationer för att förbättra radartäckningen i aktuella höjdsnitt.

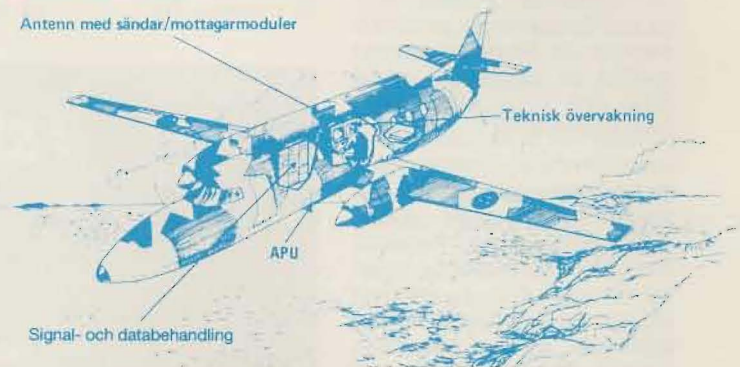
Under 60- och 70-talen framkom en mängd olika alternativ – flera utländska förebilder fanns ju redan då. Samtliga var dock antingen för dyra eller för stora för våra behov, varför inget system blev anskaffat. I "ÖB 80" aktualiserades frågan ånyo, varvid studierna återuptogs.

Dessa resulterade i ett ur de flesta hänseenden bra alternativ. Det innebär en fast monterad dubbelsidig rak antenn ovan flygkroppens ryggen hos ett mindre transportflygplan – t ex typ Metro 3 eller SF.340, m fl.

Flygprov har nyligen utförts med en antenntrapp monterad på ryggen hos en Merlin 4 C (se foto). Möjligheten att bära en dylik radarantenn bekräftades genom dessa prov. Systemprov kommer följaktligen att ske under slutet av 80-talet. Vilken flygplantyp som kommer att väljas är i dagsläget inte fastställt. Medelstilldelningen från statsmakterna blir styrande. Målet är dock

Antenn med sändar/mottagarmoduler

att anskaffning skall ske i början av 90-talet. – Den flygburna radaranskaffningen finns sålunda redovisad i FV:s program- och

perspektivplan, vars "pop-utgåva" – FV i perspektivet – utkom i oktober. ■